

Daniels Bog - Hundrede og tooghalvtredsindstyvende

Symbolikken i Ezekiels to stokke: En rejse gennem profeti og forløsning

Jeff Pippenger

2024-03-22

Vi betragter linjen i Ezekiels kapitel syvogtredive, som først identificerer den syvende basuns lyd og budskabet til Laodikea, der frembringer hæren på de hundrede og fireogfyrre tusind. Derefter gentager Ezekiel denne linje og uddyber den ved at indføre sammenføjnngen af de to stykker træ for Israels nordlige og sydlige riger som en illustration af den proces, hvorved guddommelighed og menneskelighed forenes under den tid, da den syvende basun lyder. Når de to nationer er sammenføjet til én nation, identificerer Ezekiel, at de har en konge over sig, og derpå omtaler han den evige pagt, som er den pagt, der fuldbyrdes med de hundrede og fireogfyrre tusind, idet han understreger, at dette pagts folk i de sidste dage vil have Guds helligdom i deres midte i al evighed.

Vi har føjet til denne linje Johannes' arbejde med at måle templet i 1844 og derved gjort det til et forbillede på den afsluttende måling, som begyndte den 11. september 2001. Denne måling omtales også af Zakarias, som medtager, at målingen finder sted, når Gud på ny udvælger Jerusalem som den stad, hvor Han vil sætte sit navn. Vi drager en sammenligning mellem de bestanddele, som udgør templet, og de to kæppe fra Israels nordlige og sydlige riger. Kristi værk med at sammenføje sin guddommelighed med menneskeligheden hos de hundrede og fireogfyrre tusinde fremstilles i de to profetier om de to tusind fem hundrede og tyve års adspredelse, som kom over de nordlige og sydlige riger, i forbindelse med profetien om de to tusind tre hundrede år.

For at identificere, hvad Ezekiels stave repræsenterer i evangeliets værk, kræves der en grundlæggende forståelse af evangeliet. Kristus antog vor faldne natur efter fire tusind års nedarvet svaghed, som blev overført til Ham gennem Maria. Som vort Eksempel viste Han, at vi ved udøvelsen af vor vilje, overgivet til Hans Faders vilje, kan sejre, således som Han sejrede, ved at udøve vor vilje i underkastelse under Hans vilje. Vor vilje anvendes, enten til godt eller ondt, i vor hjerne, som er sjælens borg.

„Den studerende, som ønsker at lægge arbejdet fra to terminer ind i én, bør ikke tillades at få sin vilje i denne sag. For mange betyder det at påtage sig dobbelt arbejde en overanstrengelse af sindet og en forsømmelse af fornøden legemlig motion. Det er ikke rimeligt at antage, at sindet kan opfatte og fordøje en overmængde af åndelig føde, og det er en lige så stor synd at overfodre sindet, som det er at overbelaste fordøjelsesorganerne og ikke give maven nogen hvileperioder. Hjernen er hele menneskets fæstning, og forkerte vaner med hensyn til spisning, påklædning eller søvn påvirker hjernen og hindrer opnåelsen af det, den studerende ønsker, — en god mental disciplin. Enhver del af legemet, som ikke behandles med omtanke, vil telegrafere sin skade til hjernen. Der bør udvises megen tålmodighed og udholdenhed ved undervisningen af de unge i, hvordan de skal bevare deres sundhed. De bør blive grundigt

oplyst om dette forhold, så hver muskel og hvert organ kan styrkes og opdrages således, at det bedste helbred kan blive følgen ved frivillig eller ufrivillig handling, og hjernen blive styrket til at bære studiets belastning.“ Christian Education, 124.

Den evige pagts værk er at skrive Guds lov på vore hjerter og i vore sind, og både vort hjerte og vort sind er lokaliseret i «vor sjæls fæstning», som er vor hjerne.

„Et menneskes sind synker ikke i et øjeblik fra renhed og hellighed ned i fordærv, korruption og forbrydelse. Det tager tid at forvandle det menneskelige til det guddommelige eller at nedværdige dem, der er dannet i Guds billede, til det dyriske eller det sataniske. Ved at skue bliver vi forvandlet. Skønt mennesket er dannet i sin Skabers billede, kan det dog opdrage sit sind således, at synd, som det engang afskyede, bliver behagelig for det. Når det ophører med at våge og bede, ophører det med at vogte citadellet, hjertet, og hengiver sig til synd og forbrydelse. Sindet bliver fornedret, og det er umuligt at ophøje det fra korruption, mens det opdrages til at slavebinde de moralske og intellektuelle kræfter og bringe dem i underkastelse under grovere lidenskaber. Der må føres stadig krig mod det kødelige sind; og vi må hjælpes af den forædlende indflydelse fra Guds nåde, som vil drage sindet opad og vænne det til at grunde over rene og hellige ting.“ Adventist Home, 330.

„Sindet“, „hjertet“, „hjernen“ er „sjælens fæstning“. En fæstning er en borg, som skal vogtes mod syndens indtrængen.

„I sin bøn til Faderen gav Kristus verden en lærdom, som burde indgraveres i sind og sjæl. ‘Dette er det evige liv,’ sagde Han, ‘at de kender Dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, som Du har udsendt.’ Joh. 17,3. Dette er sand uddannelse. Den meddeler kraft. Den erfaringsmæssige kundskab om Gud og om Jesus Kristus, som Han har udsendt, forvandler mennesket til Guds billede. Den giver mennesket herredømme over sig selv og bringer enhver drift og lidenskab i den lavere natur ind under de højere kræfter i sindets kontrol. Den gør sin ejer til et Guds barn og en arving til himlen. Den bringer ham i fællesskab med den Uendeliges sind og åbner for ham universets rige skatte.” Kristi lignelser, s. 114.

De „højere evner“ skal anvendes til at beherske og bringe „den lavere naturs impulser og lidenskaber“ i underkastelse. De højere evner er lokaliseret i sindet, og det er „samfund med den Uendeliges sind“, der „forvandler mennesket til Guds billede“. I beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind dannes dyrets billede i den ene klasse og Kristi billede i den anden klasse. Det, som fuldbyrder forvandlingen, er forbindelsen mellem sind. De, som har et kødeligt eller kødsindigt sind, således som Paulus betegner det, danner kødets billede — dyret. De, som har opnået Kristi sind, danner Kristi billede. Pagts løfte er, at vi ved omvendelsen kan opnå Kristi sind, skønt vi alle blev født med et kødeligt sind.

Lad det sind være i jer, som også var i Kristus Jesus, han, som, da han var i Guds skikkelse, ikke anså det for et rov at være Gud lig; men gav afkald og tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig; og da han fremtrådte som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydig indtil døden, ja, døden på korset. Filipperne 2:5–8.

Vi skal have Kristi sind i os, sådan som det også var i Kristus, for vi blev skabt i hans billede. Men vi har ikke dette sind; vi har et kødeligt sind, solgt under synden.

Der er altså nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus, som ikke vandrer efter kødet, men efter Ånden. Thi livets Ånds lov i Kristus Jesus har frigjort mig fra syndens og dødens lov. For det, som loven ikke formåede, fordi den var magtesløs ved kødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin egen Søn i syndigt køds lighed og for syndens skyld og dømte synden i kødet, for at lovens retfærdige krav skulle opfyldes i os, som ikke vandrer efter kødet, men efter Ånden. Thi de, som lever efter kødet, higer efter det, som hører kødet til; men de, som lever efter Ånden, efter det, som hører Ånden til. Thi kødets attrå er død, men Åndens attrå er liv og fred. Thi kødets sind er fjendskab imod Gud; det underordner sig jo ikke Guds lov, ja, det kan heller ikke. Derfor kan de, som er i kødet, ikke behage Gud. Men I er ikke i kødet, men i Ånden, så sandt som Guds Ånd bor i jer. Men dersom nogen ikke har Kristi Ånd, da hører han ikke ham til. Men er Kristus i jer, da er legemet dødt på grund af synd, men Ånden er liv på grund af retfærdighed. Romerne 8:1–10.

At være af Ånden er liv, og at være af kødet er død. Kødet er den lavere natur; det er kilden til vore følelser. Den kødelige lavere natur skal styres af den højere natur, hvilket fuldbyrdes ved udøvelsen af vor vilje i underordnelse under Helligånden. Vore højere kødelige sind kan forvandles her og nu, men vor lavere natur må vente på det andet komme for at blive forvandlet.

Ezeksiels to staver identificerer en stav, som fremstilles som forgården, og den stav nåede sin afslutning i 1798. Den var fuldkomment opdelt af tolv hundrede og tres års hedenskab, der nedtrampede hæren, og tolv hundrede og tres års pavedømme, der nedtrampede hæren. Den stav repræsenterede ikke nedtrampningen af Guds helligdom, for Guds helligdom var beliggende i det sydlige rige. Den hær, som blev nedtrampet af hedenskab og pavedømme, var et menneskeligt tempel, men i forhold til det sydlige rige var det legemet, og det sydlige rige var dér, hvor Gud valgte at placere hovedet. Det nordlige rige var legemet; det sydlige rige var hovedet.

Nordrigets to afdelinger på tolv hundrede og tres år repræsenterede de to forskellige tilbøjeligheder til synd i legemstemplet, således som de er fremstillet ved nedarvede og tilegnede tilbøjeligheder. Hedenskabet var et symbol på de nedarvede tilbøjeligheder til synd i legemstemplet, og pavedømmets antagelse af hedenskabets religion repræsenterer de tilegnede tilbøjeligheder til synd. I begge tilfælde kunne legemstemplet ikke forvandles før det andet komme, så nordrigets stav strakte sig kun til 1798, og da Johannes fik befaling om at måle templet, skulle den stav udelades.

Ordet „omvendelse“ betyder en forvandling eller forandring fra én tilstand eller beskaffenhed til en anden. Da Adam og Eva syndede, blev de „omvendt“ fra deres oprindelige tilstand; for de var blevet skabt fuldkomne, i Guds billede, med de højere evner som beherskede de lavere evner. Da de syndede, blev de „omvendt“ til væsener, hvor de lavere evner fik herredømmet over de højere evner. De overførte denne tilstand til alle deres efterkommere.

I den profetiske relation mellem Ezekiels to kæppe udvalgte Herren Jerusalem til at være hovedet, hovedstaden, hvor kongen boede. Det skulle være den højere magt. I lignelsen om de to kæppe var

det sydlige rige den lavere magt i forhold til det højere rige i nord. Den omvendelse, som fremstilles ved, at de to kæppe skulle sammenføjes, krævede, at det sydlige rige blev ført tilbage til sin stilling som hovedet. Det skulle omvendes til det nordlige rige, for derved blev det forenet med den sande konge i nord og knyttet til tronsalen i det sande nordlige rige.

Af denne grund nåede det nordlige rige kun frem til 1798, og Johannes fik besked på at udelade forgården, som kun nåede til 1798. Det sydlige rige skulle forbindes med de to tusind tre hundrede års stav ved den tredje engels ankomst, men det nordlige rige skulle ophøre, idet foreningen af guddommelighed og menneskelighed blev fuldbyrdet inden for templets to afdelinger, som Johannes derpå målte. Det nordlige rige var ved forbindelsesleddet seks og fyrre knyttet til det sydlige rige ved den tredje engels ankomst, men det var ikke direkte forbundet med 1844, sådan som det sydlige rige var.

Det sydlige rige var forbundet både med templet på seksogfyrre år og med foreningen af guddommelighed med menneskelighed, repræsenteret ved de to hundrede og tyve år. Det nordlige rige markerede i 1798 grundlæggelsen af templet på seksogfyrre år, men dér endte det, for som grundvolden repræsenterede det det kød, som Kristus havde taget på sig, og hans kød blev slagtet fra verdens grundlæggelse. Alle templerne er indbyrdes ombyttelige symboler, og grundlæggelsen af de seksogfyrre år i 1798 identificerer hans menneskelige kød, og afslutningen af disse seksogfyrre år i 1844 identificerer hans guddommelighed.

Hæren, som blev nedtrådt indtil 1798, var ikke Guds helligdom, skønt Guds helligdom i denne tidsperiode blev fremstillet som nedtrådt; men denne nedtræden fandt sted i det sydlige rige, hvor Gud havde udvalgt Jerusalem til at sætte sin helligdom og sit navn. Den hær, som var blevet nedtrådt, repræsenterede hedningerne; den repræsenterede legemet.

Da Adam og Eva syndede, begyndte de „syv tider“ på syv tusind år, hvor menneskeheden blev nedtrådt af synden. På det tidspunkt skaffede Lammet, som er slagtet fra verdens grundlæggelse, skind af lam for at dække menneskeheden syndige nøgenhed. Da menneskeheden nedtræden var til ende i 1798, blev Lammet, som er grundlaget for og bygmesteren bag enhver helliggjort fremstilling af et tempel, igen slagtet. Der endte det nordlige rige og det menneskelige tempel, som dér var repræsenteret.

1798 var det år, da den forfalskede antikrist blev slået ihjel, efter at han havde aflagt sit sataniske vidnesbyrd i tre og et halvt profetiske år, hvilket begyndte med hans bemyndigelse i året 538, som blev forudgået af tredive års forberedelse begyndende i året 508. Dette var en satanisk efterligning af Kristi tredive års forberedelse, som begyndte ved Hans fødsel og endte ved Hans bemyndigelse, da Han blev døbt; og derefter aflagde Han sit vidnesbyrd i tre og et halvt bogstavelige år, indtil Han nåede det punkt, hvor Lammet, slagtet fra verdens grundvold blev lagt, blev korsfæstet. Da blev Hans løfte opfyldt, at når først templet var ødelagt, ville Han oprejse det igen på tre dage.

Han ville være den, som rejste sit legemes tempel op, for det var hans guddoms kraft, der fuldbyrdede opstandelsen; thi hans guddom døde ikke ved korsfæstelsen, det var hans menneskelighed, der døde på korset, for det er umuligt for Gud at dø.

"Jeg er opstandelsen og livet" (Johannes 11,25). Han, som havde sagt: "Jeg sætter mit liv til, for at jeg kan tage det igen" (Johannes 10,17), trådte frem af graven til liv, som var i ham selv. Menneskeligheden døde; guddommeligheden døde ikke. I sin guddommelighed besad Kristus magten til at bryde dødens bånd. Han erklærer, at han har liv i sig selv til at levendegøre hvem han vil." Selected Messages, bog 1, 301.

I 1798 nåede det menneskelige tempel, hæren i det „nordlige rige“, til sin afslutning, for som symbol på den lavere natur kunne det ikke forandres før opstandelsen ved det andet komme. Det identificerede dog grundlaget for de seksogfyre år, da Kristus oprejste templet, som kunne forvandles, repræsenteret ved det sydlige rige, som var et symbol på sindets højere kræfter, hvilke forvandles i det øjeblik, en synder retfærdiggøres.

„På den grundvold, som Kristus selv havde lagt, byggede apostlene Guds kirke. I Skriften bruges billedet af opførelsen af et tempel ofte til at illustrere kirkens opbygning. Zakarias henviser til Kristus som den Gren, der skulle bygge Herrens tempel. Han taler om hedningerne som medhjælpere i arbejdet: ‘De, som er langt borte, skal komme og bygge på Herrens tempel;’ og Esajas erklærer: ‘Udlændinges sønner skal opbygge dine mure.’ Zakarias 6:12, 15; Esajas 60:10.”

Om opførelsen af dette tempel skriver Peter: »Kom til ham, den levende sten, som vel blev forkastet af mennesker, men er udvalgt af Gud og kostelig; og lad også jer, som levende sten, opbygges til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, for at frembære åndelige ofre, som er Gud velbehagelige ved Jesus Kristus.« 1 Peter 2:4, 5.

"I stenbruddet i den jødiske og den hedenske verden arbejdede apostlene og bragte sten frem, som skulle lægges på grundvolden. I sit brev til de troende i Efesus sagde Paulus: 'Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men de helliges medborgere og Guds husfolk, opbygget på apostlenes og profeternes grundvold, med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten. I ham sammenføjes hele bygningen og vokser til et helligt tempel i Herren; i ham bliver også I sammen opbygget til en Guds bolig i Ånden.' Efeserne 2:19–22."

Og til korintherne skrev han: »Efter den Guds nåde, som er givet mig, har jeg som en kyndig bygmester lagt grundvolden, og en anden bygger videre på den. Men enhver se til, hvorledes han bygger derpå. Thi ingen kan lægge nogen anden grundvold end den, der er lagt, hvilken er Jesus Kristus. Men dersom nogen bygger på denne grundvold med guld, sølv, kostbare stene, træ, hø, strå, da skal enhvers værk blive åbenbaret; thi dagen skal gøre det kendt, fordi den åbenbares i ild; og ilden skal prøve enhvers værk, hvordan det er.« 1 Korintherbrev 3:10–13.

„Apostlene byggede på en sikker grundvold, ja, på Evighedens Klippe. Til denne grundvold bragte de de sten, som de havde hugget ud af verden. Ikke uden hindringer arbejdede bygmesterne. Deres arbejde blev gjort overordentlig vanskeligt ved modstanden fra Kristi fjender. De måtte kæmpe imod den vrangvillighed, de fordomme og det had, som prægede dem, der byggede på en falsk grundvold. Mange af dem, der virkede som menighedens bygmestre, kunne sammenlignes med dem, der byggede muren på Nehemias' tid, om hvem der står skrevet: 'De, som byggede på muren, og de, som bar byrder, med dem, som læssede, arbejdede hver med den ene hånd på værket og holdt med den anden hånd et våben.' Nehemias

4,17.“ The Acts of the Apostles, 595, 596.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

“Menneskets fald fyldte hele himlen med sorg. Den verden, som Gud havde skabt, blev hjemløst af syndens forbandelse og beboet af væsener, der var dømt til elendighed og død. Der syntes ikke at være nogen udvej for dem, der havde overtrådt loven. Englene standsede deres lovsange. Overalt i de himmelske sale var der sorg over den ødelæggelse, som synden havde forårsaget.

„Guds Søn, himlens herlige Fyrste, blev grebet af medlidenhed med den faldne slægt. Hans hjerte blev bevæget af uendelig medfølelse, idet den fortabte verdens veer steg op for ham. Men den guddommelige kærlighed havde udtænkt en plan, hvorved mennesket kunne blive forløst. Guds brudte lov krævede synderens liv. I hele universet fandtes der kun én, som på menneskets vegne kunne opfylde dens krav. Eftersom den guddommelige lov er lige så hellig som Gud selv, kunne kun én, der var Gud lig, tilvejebringe soning for dens overtrædelse. Ingen anden end Kristus kunne forløse det faldne menneske fra lovens forbandelse og føre ham tilbage i harmoni med Himlen. Kristus ville tage syndens skyld og skam på sig—synd, så anstødelig for en hellig Gud, at den måtte adskille Faderen og Hans Søn. Kristus ville nå ned i elendighedens dybder for at frelse den ødelagte slægt.”

„For Faderen gik Han i forbøn for synderens skyld, mens himlens hærskarer afventede udfaldet med en interesse så intens, at ord ikke kan udtrykke den. Længe varede denne hemmelighedsfulde samtale—„fredens råd“ (Zakarias 6:13) for menneskenes faldne sønner. Frelsesplanen var blevet lagt før jordens skabelse; for Kristus er „Lammet, som er slagtet fra verdens grundlæggelse“ (Åbenbaringen 13:8); dog var det en kamp, selv for universets Konge, at hengive sin Søn til at dø for den skyldige slægt. Men „således elskede Gud verden, at Han gav sin enbårne Søn, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ Johannes 3:16. Åh, forløsningens mysterium! Guds kærlighed til en verden, som ikke elskede Ham! Hvem kan kende dybderne af den kærlighed, som „overgår al kundskab“? Gennem endeløse tidsaldre vil udødelige sind, som søger at fatte mysteriet i den ufattelige kærlighed, undres og tilbede.“

„Gud skulle åbenbares i Kristus, idet han ‘forligte verden med sig selv.’ 2 Korintherbrev 5,19. Mennesket var blevet så fornedret ved synden, at det var umuligt for ham i sig selv at komme i harmoni med ham, hvis natur er renhed og godhed. Men Kristus kunne, efter at have løskøbt mennesket fra lovens fordømmelse, meddele guddommelig kraft, som kunne forene sig med menneskelig stræben. Således kunne Adams faldne børn ved omvendelse til Gud og tro på Kristus atter blive ‘Guds børn.’ 1 Johannesbrev 3,2.“ Patriarker og Profeter, 63, 64.